

The Holy See

***XVI. Benedek pápa beszéde a püspökökhöz azon a pápai kihallgatáson,
amelyre a Világiak Pápai Tanácsa által szervezett
szeminárium keretében került sor***

2008. május 17.

Az egyházi mozgalmakról és új közösségekről

*Bíboros Úr,
tisztelt Püspök és Pap Testvéreim,
kedves Testvérek és Nővérek!*

Nagyon örülök, hogy a Világiak Pápai Tanácsa által megrendezett tanulmányi szeminárium alkalmából találkozhatunk, hogy elgondolkodjunk milyen lelkipásztori gondoskodással kell az egyházi mozgalmak és új közösségek felé fordulnunk. Megköszönöm a nagy számban megjelent egyházi előljáróknak, hogy részt akartak venni ezen e találkozón, és eljöttek a világ minden részéről: érdeklődésükkel és aktív részvételükkel biztosítva a munka teljes sikeréért, melynek immár utolsó napjához érkeztünk. Minden püspök testvéremet és minden jelenlévőt szívből köszöntök a kommunió és a béke köszöntésével, különös módon Stanislaw Ryłko bíboros urat és Josef Clemens püspök urat, a Pápai Tanács elnökét, illetve titkárát, valamint munkatársaikat.

A Világiak Pápai Tanácsa nem először rendez szemináriumot a püspököknek a világi mozgalmakkal kapcsolatban. Jól emlékszem az 1999-es alkalomra, amely a pasztorális feladatokat illetően ideális folytatása volt szeretett elődöm, II. János Pál pápa találkozásának a mozgalmakkal és új közösségekkel előző év május 30-án. Mivel akkor a Hittani Kongregáció prefektusa voltam, közvetlenül engem is érintett ez a munka. Módomban állt, hogy közvetlen párbeszédet folytassak a püspökökkel, hogy őszinte és testvéri légkörben megosszuk gondolatainkat sok fontos kérdéstről. A mostani szeminárium – az előzőhöz hasonlóan – folytatása szeretne lenni annak a találkozónak, amelyet én tartottam 2006. június 3-án a hívők széles körével, akik több mint száz világi szervezetet képviseltek. Akkor rámutattam, hogy az egyházi mozgalmak és új közösségek tapasztalata „ragyogó jele Krisztus szépségének, valamint az ő

jegyese, az egyház szépségének” (vö. a 2006. május 22-i kongresszus résztvevőihöz szóló üzenet). „A mozgalmakhoz tartozó kedves barátaimat” arra buzdítottam, hogy legyenek egyre inkább „a közösség iskolái, és járják együtt az utat, ahol meg lehet tanulni az igazságban és a szeretetben élni, amelyet Krisztus nyilatkoztatott ki és adott nekünk az apostolok tanúságtétele által, tanítványai nagy családjának életében” (uo.).

Az egyházi mozgalmak és új közösségek jelentik az egyik legfontosabb újdonságot, melyet a Szentlélek a II. Vatikáni Zsinat megvalósítása érdekében létrehozott az Egyházban. Közvetlenül a zsinati ülések után terjedtek el, többnyire az azt követő években, abban a lelkesítő és ígéretes időszakban, melyet azonban nehéz próbatételek is jellemeztek. VI. Pál és II. János Pál nyitott lélekkel tudta befogadni és megítélni, bátorítani és támogatni a világi hívek részéről megjelenő új és váratlan valóságok kirobbanását, melyek sokféle és meglepő formában visszaadták az egész Egyháznak az életerőt, a hitet és a reményt. Ezek ugyanis már akkoriban tanúságot tettek arról, hogy milyen nagy öröm, mennyire ésszerű és szép dolog kereszténynek lenni, és életükkel kifejezték hálájukat, hogy ahhoz a titokzatos közösséghez tartozhatnak, amely az Egyház. Tanúi voltunk egy erőteljes missziós lendület feléledésének, amelyet az a vágy mozgatott, hogy szeretnék mindenkinek továbbadni azt a kincset, amit a Krisztussal való találkozás jelent, s amelyet úgy éltek meg, mint az egyetlen megfelelő választ az emberi szív mély szomjúságára az igazság és a boldogság iránt.

Ugyanakkor hogy ne kellene számot vetnünk azzal, hogy egy ilyen nagy újdonságot még sokkal jobban meg kell értenünk Isten tervének és az Egyház küldetésének fényében a mai kor körülményei közt? Éppen ezért hangzott el azóta a pápák részéről számos felhívás és útmutatás, amely egyre mélyebb párbeszéd felé vezetett a helyi egyházak szintjén. Így nem kevés előítéletet, ellenállást és feszültséget sikerült legyőzni. Az a fontos feladat áll még előttünk, hogy elősegítsük egy még érettebb közösség (communio) létrejöttét az Egyház összes alkotóeleme között, hogy minden karizma a maga sajátosságának megfelelően teljes mértékben és szabadon hozzájárulhasson Krisztus egyetlen Testének építéséhez.

Nagyra értékeltem, hogy a szeminárium témájának alapjául az ad limina látogatáson résztvevő német püspökök csoportjához intézett buzdításom szolgált, amelyet ma természetesen hozzátok is intézek, akik sok helyi egyház pásztorai vagytok. „Kérlek, hogy nagy szeretettel közeledjete a mozgalmakhoz” (2006. november 18.). Szinte azt is mondhatnám, hogy ehhez nincs mit hozzáfűznöm! A Jó Pásztor megkülönböztető jegye a szeretet: ez ad neki tekintélyt, és ez teszi hatékonyá a rábízott szolgálat gyakorlásában. Ha szeretettel akarunk közeledni a mozgalmakhoz és új közösségekhez, ez arra készíten minket, hogy a felületes benyomásokat vagy leszűkítő megítéléseket félretéve próbáljuk meg kellően megismerni az általuk képviselt valóságot. Segít abban is, hogy megértsük: az egyházi mozgalmak és új közösségek nem valamiféle többlet problémát vagy kockázatot jelentenek amúgy is fárasztó teendőink mellett. Nem! Az Úr ajándékai ők, értékes erőforrások, hogy karizmáikkal az egész keresztény közösséget gazdagítsák. Ezért nem hiányozhat a bizalomteli befogadás, mely teret ad nekik, és értékeli a helyi egyház életéhez

való hozzájárulásukat. A részletkérdésekben felmerülő nehézségek vagy meg nem értés nem hatalmaz fel az elzárkózásra. A „nagy szeretetből” bölcsesség és türelem fakad. Nekünk pásztoroknak az a feladatunk, hogy szívbeli és bölcs atyai támogatással álljunk a mozgalmak és új közösségek mellett, hogy nagylelkűen, mindenki javára, rendezetten és termékenyen rendelkezésre tudják bocsájtani azt a sok ajándékot, amelyet hordoznak, s amelyeket már megtanultunk felismerni és értékelni: a missziós lendületet, a keresztény képzés hatékony útjait, az egyház iránti hűség és engedelmesség tanúbizonyságát, a szegények szükséglete iránti érzékenységet, a hivatások gazdagságát.

Az új karizmák hitelességét garantálja a készségük, hogy alávéssék magukat az egyházi tekintély megítélésének. A Szentszék már sok egyházi mozgalmat és új közösséget elismert, és ennél fogva kétségtelenül Isten ajándékának kell tekinteni ezeket az egész Egyház számára. Más mozgalmak és új közösségek még születőfélben vannak, és a helyi egyházak pásztorai részéről még tapintatosabb és éberebb gondoskodást kívánnak. Aki a megkülönböztetésre – a hitelesség megítélésre – és a vezetés szolgálatára hivatott, az ne akarjon uralkodni a karizmák felett, hanem inkább óvakodjon a veszélytől, hogy elfojtsa azokat (vö. *1Tessz 5,19-21*), álljon ellen a kísértésnek, hogy egységesíteni akarja azt, amit a Szentlélek sokféleképpen akart: hogy ezáltal épüljön és növekedjék Krisztus egyetlen Teste, amelyet maga a Szentlélek tesz szilárdná az egységben. A püspöknek – akit Isten Lelke szentelt fel és áraszt el Krisztusban, aki az Egyház feje –, meg kell vizsgálnia és próbára kell tennie a karizmákat, hogy elismerhesse és értékelhesse azt, ami jó, igaz és szép, ami hozzájárul az egyes emberek és a közösség életszentségének megvalósulásához. Amikor pedig javítólag kell közbelépni, legyen az is „nagy szeretet” kifejeződése. A mozgalmak és az új közösségek büszkék arra, hogy szabadon társulhatnak, hogy hűségesek karizmájukhoz, de amint bizonyították, azt is jól tudják, hogy az egyházi közösség, amelynek a Péter utódával egyesült püspökök a szolgái, őrzői és vezetői, a biztosítéka és nem a korlátja ennek a hűségnek és szabadságnak.

Kedves Püspök testvéreim! Találkozásunk végén buzdítalak benneteket, hogy élesszétek föl magatokban a fölszenteléskor kapott ajándékot (vö. *2 Tim 1,6*). Isten Lelke segítsen bennünket, hogy felimerjük és megőrizzük a csodákat, melyeket Ő támasztott az Egyházban minden ember javára. Szűz Máriára, az Apostolok Királynéjára bízom mindnyájatok egyházmegyéjét, és teljes szívemből adom rátok apostoli áldásomat, amelyet kiterjesztek a gondjaitokra bízott egyházban élő papokra, szerzetesekre, szerzetesnőkre, seminaristákra, katekétákra és minden hívőre, ma pedig különösen is az egyházi mozgalmaknak és új közösségeknek tagjaira, akik a ti szívetekre bízott egyházakban élnek.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana